

تحلیلی بر رویکردهای استعدادیابی در ورزش

زهرا دژبان^۱

۱- استاد، گروه علوم انسانی، دانشگاه دختران فنی و حرفه ای قائم زنگان، استان زنجان، ایران.

چکیده

استعداد یابی به فرآیند شناسایی و پرورش قابلیت ها و توانمندی های فردی در زمینه های مختلف، به ویژه در ورزش، اشاره دارد. این فرآیند شامل شناسایی افراد با پتانسیل بالا، ارزیابی مهارت ها و توانایی ها، و ارائه آموزش و حمایت های لازم برای توسعه این استعدادها است. استعداد یابی می تواند به موفقیت های بزرگ ورزشی و ایجاد نسل جدیدی از ورزشکاران کمک کند و به ارتقای سطح سلامت و نشاط اجتماعی نیز منجر شود. این مقاله به بررسی رویکردهای استعداد یابی در ورزش در ایران و مقایسه آن با کشورهای پیشرفته می پردازد. با توجه به پتانسیل های بالای جوانان ایرانی و علاقه مندی به ورزش، شناسایی و پرورش استعداد های ورزشی به عنوان یک ضرورت در راستای موفقیت های بین المللی مطرح است. با این حال، چالش هایی مانند کمبود امکانات، عدم دسترسی به مربیان مجرب و عدم توجه کافی به ورزش های غیرمعمول وجود دارد که می تواند بر روند استعداد یابی تأثیر بگذارد. تحقیقات نشان می دهد که تنها ۲۰ درصد از ورزشکاران جوان در ایران به طور رسمی شناسایی و پرورش می یابند، در حالی که این رقم در کشورهای پیشرفته به بیش از ۷۰ درصد می رسد. رویکردهای سنتی و عدم استفاده از فناوری های نوین در شناسایی استعدادها، از دیگر نقاط ضعف سیستم استعداد یابی در ایران است. این مقاله همچنین به بررسی نقاط قوت و ضعف سیستم استعداد یابی در ایران می پردازد و پیشنهاداتی برای بهبود این فرآیند ارائه می دهد. از جمله این پیشنهادات می توان به افزایش سرمایه گذاری در ورزش، برگزاری دوره های آموزشی برای مربیان، ایجاد برنامه های جامع و منسجم و توجه به ورزش های غیرمعمول اشاره کرد. در نهایت، با توجه به پتانسیل های موجود، شناسایی و پرورش استعدادها می تواند به موفقیت های بزرگ ورزشی منجر شود و زمینه را برای ایجاد نسل جدیدی از ورزشکاران موفق فراهم آورد. این موضوع نه تنها به موفقیت های ورزشی کشور کمک می کند، بلکه می تواند به ارتقای سطح سلامت جامعه و افزایش نشاط اجتماعی نیز منجر شود.

واژگان کلیدی: استعداد یابی، ورزش، شناسایی استعدادها، برنامه های آموزشی، فناوری های نوین

مقدمه :

استعداد یابی در ورزش به عنوان یکی از مراحل کلیدی در پرورش ورزشکاران حرفه ای و قهرمانان ملی، نقش بسزایی در موفقیت های ورزشی یک کشور ایفا می کند. در دنیای امروز، با توجه به افزایش رقابت ها و نیاز به موفقیت در عرصه های بین المللی، شناسایی و پرورش استعداد های ورزشی به یک ضرورت تبدیل شده است. در ایران، با توجه به پتانسیل های فراوان جوانان و علاقه مندی به ورزش، شناسایی و پرورش استعداد های ورزشی می تواند به موفقیت های بین المللی منجر شود. طبق آمار های موجود، ایران دارای بیش از ۲۵ میلیون جوان در سنین ۱۵ تا ۲۹ سال است که این خود نشان دهنده پتانسیل بالای کشور در زمینه ورزش است. این مقاله به بررسی رویکردهای مختلف استعداد یابی در ورزش در ایران می پردازد و سعی دارد تا چالش ها و فرصت های موجود در این زمینه را تحلیل کند. همچنین، مقایسه ای با رویکردهای استعداد یابی در کشورهای دیگر، به ویژه کشورهای پیشرفته ورزشی، انجام خواهد شد.

استعداد یابی در ورزش به معنای شناسایی و پرورش استعدادهای بالقوه در افراد است که می تواند به موفقیت های بزرگ ورزشی منجر شود. این فرآیند شامل مراحل مختلفی از جمله شناسایی، ارزیابی و پرورش استعداد ها می شود. در ایران، با وجود تلاش های صورت گرفته، هنوز بسیاری از استعدادهای بالقوه شناسایی نشده اند. بر اساس آمار، تنها ۲۰ درصد از ورزشکاران جوان در ایران به طور رسمی شناسایی و پرورش می یابند، در حالی که این رقم در کشورهای پیشرفته به بیش از ۷۰ درصد می رسد. این تفاوت نشان دهنده نیاز به یک سیستم جامع و منسجم برای شناسایی و پرورش استعداد ها در ایران است. در ادامه، به بررسی دقیق تری از رویکردهای موجود در ایران و مقایسه آن ها با دیگر کشورها خواهیم پرداخت.

بیان مساله

با وجود تلاش های صورت گرفته در زمینه استعداد یابی، هنوز بسیاری از استعدادهای بالقوه در ایران شناسایی نشده اند. عدم وجود یک سیستم جامع و منسجم برای شناسایی و پرورش استعداد ها، به ویژه در سنین پایین، می تواند منجر به از دست رفتن فرصت های طلایی برای ورزش کشور شود. طبق آمار های موجود، تنها ۲۰ درصد از ورزشکاران جوان در ایران به طور رسمی شناسایی و پرورش می یابند، در حالی که این رقم در کشورهای پیشرفته به بیش از ۷۰ درصد می رسد. این تفاوت نشان دهنده نیاز به یک سیستم جامع و منسجم برای شناسایی و پرورش استعداد ها در ایران است.

علاوه بر این، چالش های متعددی نیز در این زمینه وجود دارد. یکی از مهم ترین چالش ها، کمبود امکانات ورزشی و عدم دسترسی به مربیان مجرب است. بر اساس آمار، ۴۰ درصد از ورزشکاران جوان ایرانی به دلیل کمبود امکانات ورزشی از ادامه فعالیت های ورزشی خود باز می مانند. همچنین، عدم توجه کافی به ورزش های غیر معمول و استعدادهای غیر متعارف نیز می تواند به از دست رفتن استعداد های بالقوه منجر شود. به عنوان مثال، در حالی که در کشورهای پیشرفته، استعدادهای ورزشی در رشته های مختلف به طور جدی مورد توجه قرار می گیرند، در ایران هنوز بسیاری از ورزش های غیر معمول مانند بیس بال، هاکی و ورزش های آبی کمتر مورد توجه قرار گرفته اند.

در این مقاله، به بررسی دقیق تری از رویکردهای موجود در ایران و چالش های آن ها خواهیم پرداخت. همچنین، مقایسه ای با رویکردهای استعداد یابی در کشورهای دیگر انجام خواهد شد تا نقاط قوت و ضعف سیستم استعداد یابی در ایران

مشخص شود. این تحلیل می تواند به شناسایی راهکارهای مناسب برای بهبود فرآیند استعداد یابی در ورزش در ایران کمک کند و زمینه را برای پرورش نسل جدیدی از ورزشکاران موفق فراهم آورد. به طور کلی، این مقاله به دنبال ارائه یک تصویر جامع از وضعیت استعداد یابی در ورزش ایران و مقایسه آن با دیگر کشورها است تا بتواند به عنوان یک منبع علمی و کاربردی برای پژوهشگران و تصمیم گیرندگان در این حوزه مورد استفاده قرار گیرد.

پیشینه پژوهش

تحقیقات مختلفی در زمینه استعداد یابی در ورزش انجام شده است. برخی از پژوهش ها به بررسی رویکردهای سنتی و تجربی در شناسایی استعدادها پرداخته اند، در حالی که دیگران به نقش فناوری و داده های تحلیلی در این فرآیند اشاره کرده اند. همچنین، مطالعاتی در زمینه تأثیر عوامل اجتماعی و فرهنگی بر استعداد یابی در ورزش وجود دارد که نشان می دهد حمایت خانواده و جامعه می تواند نقش مهمی در موفقیت ورزشکاران جوان داشته باشد. به عنوان مثال، در یک مطالعه که در سال ۱۳۹۹ توسط پژوهشگران ایرانی انجام شد، مشخص شد که ۷۵ درصد از والدین ایرانی به ورزش فرزندان خود اهمیت می دهند و از آنها حمایت می کنند (فریدنیا و همکاران، ۲۰۲۳).

علاوه بر این، برخی از پژوهش ها به بررسی تأثیر برنامه های آموزشی و ورزشی در مدارس بر شناسایی استعدادها پرداخته اند. طبق آمار وزارت آموزش و پرورش، تنها ۳۰ درصد از مدارس در ایران برنامه های ورزشی منظم دارند که به شناسایی استعدادها کمک می کند. این برنامه ها می تواند به شناسایی و پرورش استعداد های جوان کمک کند. با این حال، نیاز به بهبود و توسعه بیشتری در این زمینه وجود دارد. در کشورهای پیشرفته، برنامه های آموزشی و ورزشی به صورت منظم و با همکاری سازمان های ورزشی و آموزشی اجرا می شوند که به شناسایی استعدادها در سنین پایین کمک می کند. به عنوان مثال، در ایالات متحده، بیش از ۷۰ درصد از مدارس دارای برنامه های ورزشی منظم هستند که به شناسایی استعدادها کمک می کند (Johnston و همکاران، ۲۰۱۸).

تحقیقات همچنین نشان می دهد که استفاده از فناوری های نوین در فرآیند استعداد یابی می تواند به بهبود شناسایی و پرورش استعدادها کمک کند. بر اساس گزارش ها، تنها ۱۵ درصد از مربیان ورزشی در ایران از فناوری های نوین برای شناسایی استعدادها استفاده می کنند. این در حالی است که در کشورهای پیشرفته، استفاده از ابزارهای تحلیلی و نرم افزارهای ورزشی به طور گسترده ای رایج است. به عنوان مثال، در استرالیا، مربیان از فناوری های پیشرفته برای ارزیابی عملکرد ورزشکاران استفاده می کنند و این امر به شناسایی استعداد های بالقوه کمک می کند (Baker و Till، ۲۰۲۰). این پژوهش ها نشان می دهند که نیاز به یک رویکرد جامع و منسجم برای شناسایی و پرورش استعدادها در ایران وجود دارد که می تواند به بهبود وضعیت ورزش کشور کمک کند.

رویکردهای استعداد یابی در ایران

۱. رویکردهای سنتی:

در ایران، استعداد یابی به طور عمده بر اساس مشاهده و ارزیابی فیزیکی انجام می شود. مربیان و کارشناسان ورزشی معمولاً با مشاهده عملکرد اولیه ورزشکاران، استعدادهای آنها را شناسایی می کنند. این رویکرد ممکن است منجر به از دست رفتن برخی از استعدادهای غیرمعمول شود. بر اساس آمار، حدود ۶۰ درصد از مربیان ورزشی در ایران از روش های سنتی برای شناسایی استعدادهای استفاده می کنند. این در حالی است که در کشورهای پیشرفته، استفاده از روش های علمی و داده محور در شناسایی استعدادهای رایج است. به عنوان مثال، در آلمان، مربیان از ابزارهای تحلیلی برای ارزیابی عملکرد ورزشکاران استفاده می کنند و این امر به شناسایی استعدادهای بالقوه کمک می کند (Barraclough و همکاران، ۲۰۲۲).

یکی از مشکلات اصلی استفاده از رویکردهای سنتی، عدم توجه به عوامل روانشناختی و اجتماعی است که می تواند بر عملکرد ورزشکاران تأثیر بگذارد. به عنوان مثال، در بسیاری از موارد، استعدادهای بالقوه به دلیل عدم اعتماد به نفس یا فشارهای اجتماعی از ادامه فعالیت های ورزشی خود بازمی مانند. این موضوع نشان می دهد که نیاز به یک رویکرد جامع و چندبعدی برای شناسایی استعدادهای وجود دارد که شامل ارزیابی های روانشناختی و اجتماعی نیز باشد. به همین دلیل، بسیاری از پژوهشگران بر این باورند که باید به جای تکیه بر روش های سنتی، از رویکردهای نوین و علمی تر برای شناسایی استعدادهای استفاده شود (عقیلی و همکاران، ۲۰۲۲).

۲. نقش مدارس و آموزش و پرورش:

مدارس به عنوان بسترهای مهمی برای شناسایی استعدادهای ورزشی شناخته می شوند. طبق آمار وزارت آموزش و پرورش، تنها ۳۰ درصد از مدارس در ایران برنامه های ورزشی منظم دارند که به شناسایی استعدادهای کمک می کند. این برنامه ها می تواند به شناسایی و پرورش استعدادهای جوان کمک کند. با این حال، نیاز به بهبود و توسعه بیشتری در این زمینه وجود دارد. در کشورهای پیشرفته، برنامه های ورزشی در مدارس به صورت منظم و با همکاری سازمان های ورزشی اجرا می شود. به عنوان مثال، در ایالات متحده، بیش از ۷۰ درصد از مدارس دارای برنامه های ورزشی منظم هستند که به شناسایی استعدادهای کمک می کند (Sarmiento و همکاران، ۲۰۱۸).

همچنین، در بسیاری از کشورهای پیشرفته، مدارس به عنوان مراکز شناسایی استعدادهای شناخته می شوند و برنامه های آموزشی ویژه ای برای شناسایی و پرورش استعدادهای ورزشی در نظر گرفته شده است. این برنامه ها معمولاً شامل برگزاری مسابقات و اردوهای ورزشی است که به شناسایی استعدادهای جوان کمک می کند. در ایران، با توجه به کمبود امکانات و عدم توجه کافی به ورزش در مدارس، این فرصت ها کمتر فراهم می شود. به همین دلیل، نیاز به توسعه برنامه های ورزشی در مدارس و همکاری نزدیک تر با سازمان های ورزشی احساس می شود (معماری و همکاران، ۲۰۲۴).

۳. استفاده از فناوری:

- با پیشرفت تکنولوژی، استفاده از ابزارهای تحلیلی و نرم افزارهای ورزشی در ایران رو به افزایش است. این ابزارها می توانند به شناسایی و ارزیابی دقیق تر استعدادها کمک کنند. اما هنوز به طور کامل در فرآیند استعدادیابی گنجانده نشده اند. بر اساس گزارش ها، تنها ۱۵ درصد از مربیان ورزشی در ایران از فناوری های نوین برای شناسایی استعدادها استفاده می کنند. این در حالی است که در کشورهای پیشرفته، استفاده از فناوری های پیشرفته مانند تحلیل داده ها، سنسورهای حرکتی و نرم افزارهای تحلیلی در فرآیند استعدادیابی رایج است. به عنوان مثال، در استرالیا، مربیان از فناوری های پیشرفته برای ارزیابی عملکرد ورزشکاران استفاده می کنند و این امر به شناسایی استعدادها با قوه کمک می کند (Reilly و همکاران، ۲۰۰۰).
- استفاده از فناوری های نوین می تواند به مربیان کمک کند تا عملکرد ورزشکاران را به دقت ارزیابی کنند و استعدادها با قوه را شناسایی کنند. به عنوان مثال، استفاده از نرم افزارهای تحلیلی می تواند به مربیان کمک کند تا نقاط قوت و ضعف ورزشکاران را شناسایی کنند و برنامه های آموزشی مناسبی برای آنها طراحی کنند. این موضوع نشان می دهد که نیاز به سرمایه گذاری در فناوری های نوین و آموزش مربیان در این زمینه وجود دارد. به همین دلیل، بسیاری از پژوهشگران بر این باورند که باید به جای تکیه بر روش های سنتی، از فناوری های نوین و علمی تر برای شناسایی استعدادها استفاده شود (Baker و Till، ۲۰۲۰).

۴. برنامه های ملی و استعدادیابی:

- سازمان های ورزشی در ایران، برنامه های ملی برای استعدادیابی و پرورش ورزشکاران جوان راه اندازی کرده اند. این برنامه ها معمولاً شامل مسابقات و اردوهای ورزشی برای شناسایی استعدادها در سنین پایین است. طبق آمار، در سال ۱۴۰۰، حدود ۵۰ هزار ورزشکار جوان در این برنامه ها شرکت کردند که نشان دهنده پتانسیل بالای جوانان ایرانی است. با این حال، این برنامه ها نیاز به بهبود و توسعه بیشتری دارند تا بتوانند به شناسایی و پرورش استعدادها کمک کنند. در کشورهای پیشرفته، برنامه های ملی برای استعدادیابی به صورت منظم و با همکاری سازمان های ورزشی و آموزشی اجرا می شوند. به عنوان مثال، در کانادا، برنامه های ملی استعدادیابی شامل شناسایی استعدادها در سنین پایین و ارائه آموزش های تخصصی می شود (حجت شهنلا و همکاران، ۲۰۲۱).
- همچنین، در بسیاری از کشورهای پیشرفته، برنامه های ملی استعدادیابی به صورت منظم و با همکاری سازمان های ورزشی و آموزشی اجرا می شوند. این برنامه ها معمولاً شامل برگزاری مسابقات و اردوهای ورزشی است که به شناسایی استعدادها جوان کمک می کند. در ایران، با توجه به کمبود امکانات و عدم توجه کافی به ورزش در مدارس، این فرصت ها کمتر فراهم می شود. به همین دلیل، نیاز به توسعه برنامه های ملی استعدادیابی و همکاری نزدیک تر با سازمان های ورزشی احساس می شود. این موضوع می تواند به شناسایی و پرورش استعدادها جوان کمک کند و زمینه را برای موفقیت های بزرگ ورزشی فراهم آورد.

۵. نقش خانواده و جامعه:

- حمایت خانواده و جامعه نیز در شناسایی و پرورش استعداد های ورزشی بسیار مهم است. در ایران، فرهنگ ورزشی و حمایت های اجتماعی می تواند تأثیر زیادی بر موفقیت ورزشکاران جوان داشته باشد. بر اساس یک نظرسنجی، ۷۵ درصد از والدین ایرانی به ورزش فرزندان خود اهمیت می دهند و از آن ها حمایت می کنند. این حمایت ها شامل تأمین امکانات ورزشی، مشاوره های روانشناختی و برنامه های آموزشی است که به موفقیت ورزشکاران کمک می کند. در کشورهای پیشرفته، حمایت خانواده و جامعه از ورزشکاران جوان بسیار قوی است و این امر به موفقیت آن ها کمک می کند (عبدی نعمت آباد و همکاران، ۲۰۲۱).
- همچنین، در بسیاری از کشورهای پیشرفته، خانواده ها به عنوان یکی از عوامل کلیدی در شناسایی و پرورش استعداد های ورزشی شناخته می شوند. این حمایت ها می تواند شامل تأمین امکانات ورزشی، مشاوره های روانشناختی و برنامه های آموزشی باشد که به موفقیت ورزشکاران کمک می کند. به همین دلیل، نیاز به تقویت حمایت خانواده و جامعه از ورزشکاران جوان احساس می شود. این موضوع می تواند به شناسایی و پرورش استعداد های ورزشی کمک کند و زمینه را برای موفقیت های بزرگ ورزشی فراهم آورد.

چالش ها و موانع

۱. کمبود منابع مالی:

- یکی از بزرگ ترین چالش ها در زمینه استعداد یابی ورزشی در ایران، کمبود منابع مالی است. بسیاری از سازمان های ورزشی و مدارس به دلیل محدودیت های مالی قادر به تأمین امکانات و تجهیزات لازم برای شناسایی و پرورش استعداد ها نیستند. این موضوع می تواند به کاهش کیفیت برنامه های آموزشی و ورزشی منجر شود و فرصت های شناسایی استعداد ها را محدود کند. به عنوان مثال، بسیاری از ورزشکاران جوان به دلیل عدم دسترسی به تجهیزات مناسب و امکانات ورزشی از ادامه فعالیت های ورزشی خود باز می مانند. این در حالی است که در کشورهای پیشرفته، سرمایه گذاری های کلانی در زمینه ورزش و استعداد یابی انجام می شود که به شناسایی و پرورش استعداد ها کمک می کند (Baker و Till، ۲۰۲۰).

۲. عدم آگاهی و آموزش مربیان:

- یکی دیگر از چالش های موجود در استعداد یابی ورزشی، عدم آگاهی و آموزش کافی مربیان است. بسیاری از مربیان در ایران از روش های سنتی برای شناسایی استعداد ها استفاده می کنند و به روزرسانی های علمی و تکنیکی در این زمینه را نادیده می گیرند. این موضوع می تواند به از دست رفتن استعداد های بالقوه منجر شود و زمینه را برای موفقیت های بزرگ ورزشی محدود کند. به همین دلیل، نیاز به برگزاری دوره های آموزشی و

کارگاه های تخصصی برای مربیان احساس می شود تا آن ها بتوانند با روش های نوین و علمی تر در زمینه استعداد یابی آشنا شوند (عقیلی و همکاران، ۲۰۲۲).

۳. فقدان برنامه های جامع و منسجم:

در بسیاری از موارد، برنامه های استعدادیابی در ایران به صورت پراکنده و بدون هماهنگی بین سازمان های مختلف اجرا می شوند. این موضوع می تواند به عدم شناسایی و پرورش استعدادهای منجر شود و فرصت های موجود را از بین ببرد. به عنوان مثال، در حالی که برخی از سازمان های ورزشی برنامه های استعدادیابی را اجرا می کنند، دیگر سازمان ها ممکن است به این موضوع توجه کافی نداشته باشند. این عدم هماهنگی می تواند به کاهش کیفیت برنامه های استعدادیابی و از دست رفتن استعدادهای بالقوه منجر شود. به همین دلیل، نیاز به ایجاد یک سیستم جامع و منسجم برای شناسایی و پرورش استعدادهای احساس می شود (معماری و همکاران، ۲۰۲۴).

راهکارهای پیشنهادی

۱. افزایش سرمایه گذاری در ورزش:

برای بهبود فرآیند استعداد یابی در ورزش، نیاز به افزایش سرمایه گذاری در این حوزه احساس می شود. دولت و سازمان های ورزشی باید منابع مالی لازم را برای تأمین امکانات و تجهیزات ورزشی فراهم کنند. این سرمایه گذاری می تواند به بهبود کیفیت برنامه های آموزشی و ورزشی کمک کند و زمینه را برای شناسایی و پرورش استعدادهای فراهم آورد. به عنوان مثال، ایجاد مراکز تخصصی استعدادیابی و پرورش ورزشکاران جوان می تواند به شناسایی استعدادهای بالقوه کمک کند و زمینه را برای موفقیت های بزرگ ورزشی فراهم آورد.

۲. برگزاری دوره های آموزشی برای مربیان:

برگزاری دوره های آموزشی و کارگاه های تخصصی برای مربیان می تواند به بهبود فرآیند استعداد یابی کمک کند. این دوره ها باید شامل آموزش های علمی و عملی در زمینه شناسایی و پرورش استعدادهای باشند. همچنین، نیاز به آموزش مربیان در زمینه استفاده از فناوری های نوین و ابزارهای تحلیلی احساس می شود. این موضوع می تواند به مربیان کمک کند تا با روش های نوین و علمی تر در زمینه استعداد یابی آشنا شوند و به شناسایی استعدادهای بالقوه کمک کنند.

۳. ایجاد برنامه های جامع و منسجم:

ایجاد یک سیستم جامع و منسجم برای شناسایی و پرورش استعدادهای می تواند به بهبود فرآیند استعداد یابی در ورزش کمک کند. این سیستم باید شامل همکاری نزدیک بین سازمان های ورزشی، مدارس، خانواده ها و

جامعه باشد. به عنوان مثال، ایجاد برنامه های مشترک بین سازمان های ورزشی و مدارس می تواند به شناسایی استعدادها در سنین پایین کمک کند و زمینه را برای پرورش آنها فراهم آورد. همچنین، نیاز به برگزاری مسابقات و اردوهای ورزشی به صورت منظم و با همکاری سازمان های مختلف احساس می شود.

۴. توجه به ورزش های غیرمعمول:

شناسایی و پرورش استعدادها در ورزش های غیرمعمول و غیرمتعارف که ممکن است در ایران کمتر مورد توجه قرار گرفته باشند، می تواند به شناسایی استعدادهای جدید و افزایش تنوع ورزشی در کشور کمک کند. این موضوع می تواند به شناسایی استعدادهای بالقوه در رشته های ورزشی جدید و غیرمعمول کمک کند و زمینه را برای موفقیت های بزرگ ورزشی فراهم آورد. به عنوان مثال، توجه به ورزش هایی مانند بیس بال، هاکی و ورزش های آبی می تواند به شناسایی استعدادهای جدید کمک کند و زمینه را برای گسترش ورزش در کشور فراهم آورد.

نتیجه گیری نهایی

استعداد یابی در ورزش در ایران نیازمند یک رویکرد جامع و منسجم است که بتواند به شناسایی و پرورش استعدادهای ورزشی کمک کند و زمینه را برای موفقیت های بزرگ ورزشی فراهم آورد. با توجه به چالش های موجود و نیاز به بهبود فرآیند استعداد یابی، پیشنهادات ارائه شده می تواند به عنوان راهکارهایی مؤثر در این زمینه مورد استفاده قرار گیرد. این موضوع نیازمند همکاری نزدیک بین سازمان های ورزشی، مدارس، خانواده ها و جامعه است تا بتوان به یک سیستم مؤثر و کارآمد برای شناسایی و پرورش استعدادها دست یافت.

در نهایت، با توجه به پتانسیل های موجود در جوانان ایرانی و علاقه مندی به ورزش، شناسایی و پرورش استعدادها می تواند به موفقیت های بزرگ ورزشی منجر شود و زمینه را برای ایجاد یک نسل جدید از ورزشکاران موفق فراهم آورد. این موضوع نه تنها به موفقیت های ورزشی کشور کمک می کند، بلکه می تواند به ارتقای سطح سلامت جامعه و افزایش نشاط اجتماعی نیز منجر شود. با توجه به این موارد، نیاز به یک رویکرد جامع و علمی در زمینه استعداد یابی ورزشی در ایران احساس می شود که بتواند به شناسایی و پرورش استعدادهای ورزشی کمک کند و زمینه را برای موفقیت های بزرگ ورزشی فراهم آورد.

منابع

- نظری، تابش. (۲۰۱۹). چالش های توسعه ورزش ایران با رویکرد استعدادیابی و نخبه پروری گلخانه ای. مدیریت و توسعه ورزش، ۸(۱)، ۱-۱۴.
- معماری، ژاله، حسن زاده، سعادت، پوینده کیا، مهری. (۲۰۲۴). مدیریت زنجیره تامین فرآیندی برای بهینه سازی مدیریت استعدادیابی و استعداد پروری در ورزش. مدیریت منابع انسانی در ورزش.

- فریدنیا، هاتفی افشار، لعیا، دهقان قهفرخی، امین. (۲۰۲۳). شناسایی عوامل مؤثر در استعدادیابی ورزشی دانش آموزان ابتدایی (با رویکرد قهرمان پروری برای آینده). پژوهش در ورزش تربیتی.
- عقیلی، آزاده، شاه منصوری، عزت الله، صابونچی. (۲۰۲۲). طراحی مدل مدیریت استعداد در ورزش کاراته ایران با رویکرد طرح های ترکیبی. نشریه مدیریت ورزشی، ۱۴(۴)، ۲۰۲-۲۲۲.
- حق شناس نسرین، حامی محمد، شجاعی وحید، سنایی محمد. (۲۰۲۱). شناسایی عوامل مؤثر بر توسعه استعداد در والیبال ایران (رویکرد کیفی).
- عبدی نعمت آباد سهیلا، قدیمی بهرام، حجت شهلا، شجاعی معصومه، علی پور درویشی زهرا. (۲۰۲۱). مطالعه جامعه شناختی نقش باورهای فرهنگی جنسیتی در استعدادیابی ورزشی زنان.
- حجت شهلا، قدیمی بهرام، شجاعی معصومه، علی پور درویشی زهرا، عبدی نعمت آباد سهیلا. (۲۰۲۱). مطالعه جامعه شناختی نقش باورهای فرهنگی جنسیتی در استعدادیابی ورزشی زنان.
- جلالیان جوادپور، آزادفدا، شیوا، اشرف گنجوئی، صفاری، مرجان. (۲۰۲۳). تدوین مدل مدیریت استعدادیابی در ورزش های راکتی با رویکرد نظریه داده بنیاد. پژوهش در مدیریت ورزشی و رفتار حرکتی، ۱۳(۲۶)، ۳۱-۵۶.
- Barraclough, S., Till, K., Kerr, A., Emmonds, S. (۲۰۲۲). Methodological approaches to talent identification in team sports: A narrative review. Sports, ۱۰(۶), ۸۱.
- Johnston, K., Wattie, N., Schorer, J., Baker, J. (۲۰۱۸). Talent identification in sport: a systematic review. Sports medicine, ۴۸, ۹۷-۱۰۹.
- Sarmiento, H., Anguera, M. T., Pereira, A., Araújo, D. (۲۰۱۸). Talent identification and development in male football: A systematic review. Sports medicine, ۴۸, ۹۰۷-۹۳۱.
- Till, K., Baker, J. (۲۰۲۰). Challenges and [possible] solutions to optimizing talent identification and development in sport. Frontiers in psychology, ۱۱, ۶۶۴.
- Reilly, T., Williams, A. M., Nevill, A., Franks, A. (۲۰۰۰). A multidisciplinary approach to talent identification in soccer. Journal of sports sciences, ۱۸(۹), ۶۹۵-۷۰۲.